

Stražarska

Kula

i Glasnik Kristove Prisutnosti

“Stražaru, što je u pogledu noći?”

“Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

POLUMJESEČNIK
SVEZ. XXX I. VELJAČE BROJ 3
A. D. 1909 – A. M. 6037

SADRŽAJ

„Borba protiv Boga”	401
„Hoćete na nas navesti krv tog čovjeka”	402
Zavedeni Zabludom Zlih	403
Ljutnja, Zloba, Svađa – Svako Zlo Djelo	403
Prvi Kršćanski Mučenik	406
„Škrgutali na njega zubima”	407
„Novac tvoj neka ide u propast zajedno s tobom”	409
Drevni Dostoynici pod Savezom Vjere	410

“Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova (nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdramti sile nebeske (crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada bilo predstavljeno u svim djelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na Hrvatski glasi, *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada bio tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvjetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; od tud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa sa nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegoa „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenj”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskršnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek *uništeni*. – Djela 3:19-23; Iza. 35

„BORBA PROTIV BOGA”

– DJELA 5:17-42 – 14. VELJAČE –

Ključni tekst: – „Blago onima koji su progonjeni zbog pravednosti, jer njihovo je kraljevstvo nebesko.” – Mat. 5:10

„KOGA Gospodin ljubi, njega i kara”, doktrina je svojstvena kršćanstvu. Sve dok se principi Božanske vladavine donekle ne shvate, čini se apsurdnim tvrditi da su kršćani posebni predmeti Božanske ljubavi i brige i, u isto vrijeme, priznati da općenito imaju veći udio kušnji, poteškoća, progona itd., nego drugi. Filozofija ovoga je tumačenje Božanskog plana vjekova. Ni s jednog drugog stajališta stvar se ne može razumno razumjeti u svim detaljima. S bilo kojeg drugog stajališta postavilo bi se pitanje, zašto nismo čovječanstvo učinili savršenim i sačuvali ga od nepotrebnih iskušenja i dali mu prosvjetljenje da uvijek može birati dobro i odbijati zlo? Zašto nismo zaštitili one koji su odani Gospodinu i tako objavili Istinu, njenog Autora i njene sluge? Zašto nismo pobjedili zlo, umjesto što smo dopustili zlu na toliko mnogo načina da pobijedi dobro – kao na križu, i u svim životnim iskustvima?

„JER SE TEBI TAKO SVIDJELO”

Filozofija o tome zašto je Bog dopustio zlu da sada trijumfira, kako je lijepo navedeno u STUDIJAMA SV. PISMA, sv. I („Plan Vjekova”), ovdje možemo samo ukratko predložiti. Dopuštenje zla je samo jedna značajka u Božanskom programu, prema kojem naš Stvoritelj ima namjeru da svi njegovi inteligentni subjekti budu slobodnog moralnog opredjeljenja, i da svaki od njih, anđeli i ljudi, budu u potpunosti ispitani u pogledu svoje ljubavi i odanosti njemu i načelima pravednosti, koje on personificira. Dodatno, imamo poseban razvoj i testiranje karaktera, budući da smo pozvani da budemo sunasljednici s Isusom u Milenijskom kraljevstvu i ispravno se zahtijeva da budemo „više od pobjednika” – odani u najvišem stupnju, u mislima, riječima i djelima. Testiranje takvih za tako visok položaj u Božanskoj namjeri opravdava većinu ključnih testova. Kada se uoči da je ovo Evandeosko doba razdoblje za odabir ovog Kraljevskog svećenstva za duhovnu razinu postojanja, a da je Židovsko doba bilo razdoblje za odabir zemaljskih predstavnika Kraljevstva, može se na prvi pogled vidjeti zašto je put pozvanih, izabranih, vjernih, odabranih, bio tako sužen; zašto ga je tako malo pronašlo i zašto je još manje onih koji su imali vjere, hrabrosti i strpljenja hodati njime do kraja životnog puta.

VRATA ZATVORA OTVORENA

Naša lekcija je nastavak prethodne, koja govori o iscjeljenju hromog čovjeka u hramu od strane Petra i Ivana, i o divnoj prilici koja je tako pružena učenicima da propovijedaju Evanđelje narodu i poglavarima. Rezultat njihova saslušanja pred službenicima bilo je

njihovo upućivanje u zatvor na daljnje saslušanje sljedećeg dana, jer je bilo protivno židovskom zakonu da se suđenje nastavi nakon što padne mrak. Redak 17 ukratko nam govori da je veliki svećenik, Ana, bio saducej, što označava da su oni bili agnostici i viši kritičari, koji nisu vjerovali ništa u pogledu Božanskog otkrivenja, ništa o budućem životu uskrsnućem ili na neki drugi način. Josip Flavije nas obavještava da su većina više klase njegova vremena bili skeptici, saduceji, iako su većinu ljudi činili farizeji. Tako će se vidjeti da postoji bliska podudarnost između crkvenih uvjeta na kraju židovskog doba i onih koji sada prevladavaju na kraju ovog doba. Danas, i za propovjedaonicom i za klupom, oni koji su s ljudskog stajališta učeniji imaju vrlo malo vjere u bilo što izvan sadašnjeg života. Njihova je vjera postupno popustila pod napadima viših kritičara i evolucije, jer je već potkopana zabludama mračnog doba, istaknutim učenjem da je gotovo svatko na putu do vječne muke, bilo zbog Božanske nesposobnosti da to spriječi ili zbog Božanskog predodređenja u tom smislu.

Apostolska učenja posebno su se odrazila na saduceje, jer je njihova osnova bila izjava da je Krist uskrsnuo od mrtvih; i drugo, zato što su upravo taj visoki svećenik i njegovi suradnici bili vode u zavjeri koja je dovela do razapinjanja našeg Gospodina na križ. Naš tekst kaže da su bili „ispunjeni gnjevom” (revidirana verzija, „ljubomora”). Čini se da grčka riječ označava da su bili vrući od gnjeva i jedva čekali da budu osuđeni pred Velikim vijećem i da ih se riješi. Pod tim su okolnostima poslani u zatvor.

Međutim, tijekom noći, anđeo Gospodnji ih je čudesno izveo dok su čuvari tamnice spavali, i naredio im da odu u hram i govore ljudima sve riječi ovoga života. Tako je Bog isprepleo dokaze svoje Božanske brige i zaštite s drugim iskustvima koja su izgleda suprotna, i tako su bili apostoli i prva Crkva i mi, koji smo čitali izvještaj, ojačani i ohrabreni da imamo dobro pouzdanje u Gospodina; da je veći onaj koji je s naše strane od svih onih koji su protiv nas, i da su čak i nepovoljna iskustva uz Božansko dopuštenje. Kao što je naš Gospodin rekao Pilatu: „Ti ne bi imao nikakve vlasti nada mnom, ako to ne bi dopustio moj Otac.”

Obratite pažnju na izraz anđeoske poruke (r. 20), „Sve riječi ovoga života.” U tih nekoliko riječi je propovijed za nas. Podsjećaju nas da se naša poruka sastoji od „čudesnih riječi života” – života od mrtvih, osiguranog za nas i konačno za sve, kroz Otkupiteljevu smrt i kroz njegovo uskrsnuće, i koji će biti stvarno donesen nama i svima kod njegovog drugog dolaska. Riječi nas također podsjećaju da mi koji vjerujemo sada, po vjeri, ulazimo u ovu novost života – život

uskrsnuća, u prenesenom smislu, i da će naše uskrsnuće, naš život, ako smo vjerni, doći k nama kao naš konačna „promjena”, u trenutku, u treptaju oka.

POUČAVANJE NARODA

Poslušni Božjoj poruci, apostoli su rano otišli u hram i počeli, kao i prije, poučavati narod, tumačiti mu starozavjetne spise i tipove, koji su proricali da će Mesija najprije trpjeti prije nego što uđe u svoju slavu, i identificirali su ga kao Mesiju. Objasnili su njegovu žrtvenu smrt, njegovo uskrsnuće i njegovo slanje na vjernike svoga Svetoga Duha, te da je i to bilo prorečeno u proročanstvima. Istaknuli su da je evanđeoska poruka bila odabir vjernih „pravih Izraelaca” koji će biti Mesijine zaručnice i sunasljednici u njegovom Kraljevstvu koje će se kasnije uspostaviti na blagoslov Izraelu i svim narodima svijeta. Ova je poruka još uvijek privlačna za obične ljude, a bila bi i za one obrazovanije da njihove filozofije i tradicije nisu odvratile njihova srca od jednostavnosti vjere u Gospodinov drugi dolazak i Kraljevstvo pod uvjerenjem da oni sami, bez Gospodina, trebaju obratiti svijet – pod tim misle na civilizaciju.

U međuvremenu se Veliko vijeće, ili senat, sastao u dogovoreni sat, ali službenici poslani da dovedu zatvorenike nisu ih pronašli – iako je zatvor bio osiguran na svaki način – sve dok se nije saznalo da poučavaju u hramu i da očito imaju znatan utjecaj na ljudi; pa su ih službenici mudro tiho uhitili, iz straha da ne bi izazvali metež i sami bili patnici.

„HOĆETE NA NAS NAVUĆI KRV TOG ČOVJEKA”

Sinedrij je djelovao kao sud, a veliki svećenik kao tužitelj. Tako su, upitavši apostole ne krše li već dane stroge naredbe o propovijedanju u ime Raspetoga, tvrdili da je on uskrsnuo od mrtvih; da je on Mesija, itd. Ne čekajući odgovor, veliki svećenik nastavio je pokazati Velikom vijeću logičan učinak toga što im je dopušteno nastaviti s ovim učenjem – ispunjavali su Jeruzalem svojim učenjem, dovodeći na njih (velikog svećenika i Veliko vijeće, koje je osudilo Isusa) krv ovog čovjeka – to jest odgovornost za njegovu nepravednu smrt. To pokazuje da su oni shvatili tu poziciju, kao i da su je apostoli također shvaćali i neštedimice govorili istinu o toj temi.

Odgovor apostola Petra i drugih dan je u kratkom obliku, ali je model odgovora u svakom smislu te riječi. Ne grubo, ali snažno i logično, iznijeli su sedam točaka:

(1) Da, nepobitno, tamo gdje se Božja zapovijed i zapovijed ljudi sukobljavaju, Božanski autoritet mora biti priznat kao vrhovni.

(2) Da su bili odani Bogu svojih otaca, čija je moć bila potvrđena u Isusovom uskrsnuću.

(3) Da je istina da su židovski vladari odgovorni za Isusovu smrt.

(4) Da ga je Bog počastio, uskrisio iz mrtvih i uzeo na nebo.

(5) Da je bio Knez i Spasitelj božanskog imenovanja.

(6) Da nisu propovijedali osvetu, već milosrđe – ne kaznu za raspeće, već oprostjenje grijeha cijelom Izraelu, pod uvjetom obraćenja.

(7) Da su oni osobno bili svjedoci i da je snaga Duha Svetoga u njima i u svim vjernicima potvrdila te činjenice.

Ovo je prekrasno svjedočanstvo, i bez sumnje su iskustva apostola tijekom izbjavljenja iz zatvora prethodne noći pomogla da im se da hrabrosti koja je toliko potrebna u ovom trenutku. Nema sumnje da je saznanje o tom incidentu, koje je došlo k Gamalielu, navelo ga da ponudi umjeren savjet koji je Veliko vijeće slijedilo. Savjetovao ih je: „Pazite što činite ovim ljudima. Ako je ovo učenje od Boga, ne možete ga oboriti. Ako je od ljudi, propast će.” Rezultat je bio da je apostolima ponovno naloženo da ne propovijedaju u ime Isusovo, i, u svrhu pokazivanja autoriteta Suda, naredeno je da budu bičevani i izudarani. Apostoli su, shvaćajući snagu Gospodnju, podnijeli kaznu sa zahvalnošću što su dostojni trpjeti za ime Isusovo. Tako ih je Gospodin blagoslovio u njihovim srcima svojim mirom i milošću, dok ih nije zaštitio od bičevanja. Iz ovoga, također, učimo lekciju glede Božanske providnosti.

JER NJIHOVO JE KRALJEVSTVO

Naš ključni tekst primjenjuje opće načelo koje je izrekao naš Gospodin: „Kroz mnoge nevolje ući ćete u Kraljevstvo.” To nije zato što nas Božanska sila nije u stanju zaštititi od nevolja, niti zato što naš Gospodin nije zainteresiran za našu dobrobit, već, upravo suprotno, zato što se, prema Božanskim testovima postavljenim na Crkvu, Nova Narav može razviti, obrazovati iskristalizirati, samo kroz testove i kušnje koje će izdržati kroz svoje zemaljske članove u tijelu, kroz odanost Gospodinu. Ta će testiranja dolaziti na različite načine – vjera, poslušnost, izdržljivost, ljubav, itd. I samo je pobjednicima obećana nagrada. Ali, hvala Bogu, obećana nam je milost pomoći u nevolji. Ako su nam srca odana i dajemo sve od sebe, Gospodin će se pobrinuti za ostatak.

Ključni tekst nas podsjeća da možemo očekivati progonstvo, a biblijska nam povijest pokazuje da se to može očekivati od crkve, jednako ili više nego od svijeta. Doista, kada naš Gospodin govori o svijetu, on očito misli na „religioniste.” On kaže: „Ne čudite se ako vas svijet mrzi. Znao da je mrzio mene prije nego vas.” Svijet koji je mrzio Isusa i razapeo ga bio je židovski svijet, ili nominalni Izrael; a svijet od kojeg

možemo očekivati progonstvo, na sličan način, bio bi takozvani kršćanski svijet – Kršćanstvo. I ne samo tako, nego ponekad progon dolazi od onih koji su nekoć bili braća u Istini – onih koji su nekoć zajedno s nama umočili u zdjelu božanske hrane za stolom Gospodnjim. Kušnja je tim teža kad dolazi iz ove četvrti. Ipak, nije li tako bilo s našim Gospodinom, i ne čini li se da ga je prestravilo to što ga je Juda poljubio baš u trenutku kada ga je izdao?

Ali budući da ništa od ovih stvari nije udaljilo Učitelja od povjerenja u Božansku providnost koja oblikuje stvari u interesu Crkve, i kako on nije vratio vrijeđanje za vrijeđanje, ne smijemo to ni mi. I takva ispravno primljena iskustva bez sumnje će nas činiti sve više kopijama njegova dragog Sina.

Naš Gospodin izjavljuje da je blagoslov podnositi progonstvo radi pravednosti, i apostol je, u skladu s tim, objavio: „Neka nitko od vas ne pati zbog činjenja zla, niti kao nametljiv u tuđim poslovima.” To nas,

ZAVEDENI ZABLUDOM ZLIH

„Tko kaže da je u svjetlu, a mrzi brata svojega, u tami je sve dosad. Tko ljubi brata svojega, ostaje u svjetlu i sablazni u njemu nema. Ali tko mrzi brata svojega, u tami je, i hodi u tami, i ne zna kamo ide jer mu je tama zaslijepila oči.” – I. Ivanova 2:9-11.

„Vi, dakle, ljubljani, budući da ovo unaprijed znate, čuvajte se da i vi, zavedeni zabludom zlih, ne otpadnete od vlastite postojanosti.” – 2 Pet. 3:17.

Kao što je ljubav proglašena razlikovnom karakteristikom svih koji imaju Kristov Duh, tako se nedostatak ljubavi može smatrati razlikovnom karakteristikom koja se naziva „zabludom zlih.”

Gospodin je istaknuo činjenicu da je najviša ljubav prema Bogu prva dužnost svih njegovih stvorenja, a ljubav prema bližnjemu kao i prema nama samima usko povezana. Ali govoreći Crkvi, posvećenima, onima koji se nadaju da će biti „udovi njegova Tijela” u slavi, rekao je: „Novu vam zapovijed dajem, da ljubite jedni druge kao što sam ja ljubio vas.” – Ivan 13:34.

Prisiljeni smo na mišljenje da je Gospodin vodio predstavljanje „ZAVJETA” sa samom svrhom da ga učini kušnjom i testom među onima koji se izjašnjavaju kao njegovi učenici i uživaju svjetlo, blagoslov, prednosti Sadašnje Istine. Naravno, nikada nismo pretpostavili da će taj mali zavjet, ili svečano obećanje, ili odluka Bogu imati takav učinak; ipak, da smo na početku znali ono što sada znamo, pomoću milosti našeg Gospodina, ne bismo učinili ništa drugačije od onoga što smo učinili.

Izlažući stvar, imali smo u vidu isključivo pomoć Gospodinovom dragom stadi – pomoći im da se približe Gospodinu, koji je naše utočište i prebivalište, kako u „zlom danu”, koji je već započeo, nikakvo zlo ne bi došlo blizu njih, jer su sigurni u tom Prebivalištu. Vidjeli smo jastreba, protivnika, kako kuje zavjeru za

naravno, neće spriječiti da budemo krivo predstavljeni i optuženi za zlo, baš kao što je i sam naš Gospodin tako optužen. Nije li bio razapet pod optužbom za bogohuljenje, koje se u njegovo vrijeme smatralo najgorim od svih prijestupa? Slično u naše vrijeme ne smijemo misliti da je čudno ako Protivnik nastoji krivo prikazati činjenice i zamijeniti svjetlo za tamu i tamu za svjetlo. Na svakome od nas je da sačuvamo savjest bez uvrede prema Bogu i ljudima, kako bismo, poput apostola davnih vremena, mogli pozvati sve ljude posvuda da svjedoče jesmo li žudjeli za njihovim srebrom ili zlatom ili ne, ili im učinili nešto na štetu, ili ostavili neučinjenim bilo kakvo dobro prema njima što je bilo u našoj moći.

S tim u vezi sjetimo se također da je odluka u svakom našem slučaju na Bogu. Kao što sveti Pavao izjavljuje: „Malo je da me sudite vi ili bilo tko. Da, ne sudim sam sebe, nego onaj koji me sudi je Gospodin.”

spoticanje mnogih, osobito svetih. Učinili smo što smo mogli za njihovu pomoć, ljubazno i mudro koliko smo znali, i uz molitvu Gospodinu za mudrost odozgo.

LJUTNJA, ZLOBA, SVAĐA – SVAKO ZLO DJELO

Dobro smo znali da se samo od potpuno posvećenih može očekivati da daju zavjet i da oni neće biti većina, čak ni na odabranim listama STRAŽARSKKE KULE. Očekivali smo, također, da bi neki od posvećenih mogli oklijevati neko vrijeme da se odreknu svoje slobode u tolikoj mjeri – jer neki možda ne vide, kao mi, potrebu za tako drastičnom Odlukom, za tako čvrstim vezanjem žrtve na oltar – iako bi se činilo da je to zahtjev našeg posvetnog zavjeta, ako je potrebno.

No sigurno smo bili iznenađeni učinkom zavjeta na nekolicinu braće. Ono što su vidjeli u tome što ih je izazvalo na gnjev, gorčinu, mržnju, svađu, zlobno govorenje, zlobne pretpostavke, klevete i vučje ogovaranje, ne možemo vidjeti.

Čini se da je učinak sugestije zavjeta djelovao na ovu braću kao sredstvo za povraćanje – ne da su ga uzeli, nego da ih je čak i pogled na to naveo da okrutno, ogorčeno, klevetnički podriguju protiv njega, a posebno protiv nas zbog predstavljanja istoga. Plemenito poštovanje koje smo gajili prema ovoj dragoj braći učinilo je šok za nas još težim. Prema Svetom Pismu, „usta govore ono što je srce puno.” Ali, unaprijed, nismo ni sumnjali da su tako ružni, okrutni osjećaji, tako neljubazne sumnje u njihovim srcima izašle na vidjelo. Očito je Gospodin, koji ispituje srca, znao kakav će učinak imati Zavjet, i očito nas je nesvjesno uputio na njegovu prezentaciju, kao dio kušnje koju je želio staviti na svoj narod u ovo vrijeme.

Imajte na umu da nije Zavjet, niti bilo što što smo o njemu napisali, ono što uzrokuje podjelu koja se ubrzano odvija, i kojom se mala grupa onih koje smo voljeli (i još uvijek volimo) otuđuje od nas, i, bojimo se, od Gospodina, i od svjetla Sadašnje Istine. Upamtite, da ni u kojem smislu riječi nismo ni u jednom trenutku sugerirali da bi polaganje zavjeta trebalo biti ispit bratstva, pa čak ni svetaštva. Ostajemo pri misli koju smo već istaknuli – da je narod Gospodnji slobodan i da nitko nema pravo staviti jaram ropstva na svoga brata, bilo da se zavjetuje, bilo da ga ne polaže. Samo smo savjetovali zavjet, kao što to još uvijek činimo, baš kao što smo savjetovali izvorni zavjet posvete na jeziku apostola, „Preklinjem vas, braćo, prinesite svoja tijela kao žrtvu živu.” – Rim. 12:1.

Slično tome potičemo to kao potpuno u skladu s duhom Gospodinove Riječi, i povezano s našim izvornim savezom da budemo mrtvi za grijeh i sebe, i za sve što bi spriječilo brata na uskom putu, ili spriječilo napredak stvari našeg Učitelja; da, više, da bismo sve žrtvovali da pomognemo njegovoj stvari i da zaštitimo i pomognemo braći. Neka se primijeti da raskol dolazi od onih koji se protive Zavjetu. Oni se ne protive pokušaju da im se to nametne, jer takav pokušaj nije učinjen. Oni se suprotstavljaju ovoj značajki Sadašnje istine, pokušavajući spriječiti druge da preuzmu zavjet – forsirajući problem oko teme i pobuđujući, koliko god njihov utjecaj seže, zli, zlonamjerni duh, protivan zavjetu i kanalu kroz koji on došao.

U tu svrhu tiskaju se kružna pisma i raspršuju u inozemstvu kako bi otrovale i nanijele štetu umovima svih koji će doći pod utjecaj. Kako postoje samo dva Učitelja, kojima oni služe? Naše pitanje nije, Što oni kažu da služe? niti, Što oni misle da služe? Kažemo Božjem narodu, procijenite sami kakav je to duh koji nastoji izazvati podjele među Kristovim sljedbenicima, i koji je spreman nagovijestiti „svakakva zla” i naslućivati i ogovarati? Ne vjerujemo da je to Kristov Duh. „Po plodovima njihovim prepoznat ćete ih.” Jesu li njihovi plodovi grožđe ili trnje? Molimo ovu dragu braću da istraže vlastita srca i da riješe ovo pitanje. „Njegove ste sluge kojima služite.” (Rimljanima 6:16.) Čvrsto smo uvjereni da oni služe protivnikovoj stvari – u neznanju. Žalimo ih; molimo za njih. Nastojimo iznijeti stvar u ovim kolumnama u njenom pravom svjetlu za zaštitu dragih ovaca Gospodnjih od tog zlog utjecaja i za oporavak bilo koga od one drage braće koji još nisu otišli tako daleko da budu nepopravljivi. Koristimo vrlo jasan govor da, kao što je apostol predložio, „možemo ih izvući iz vatre.” – Juda 23.

NISMO U NEZNANJU O NJEGOVIM SMICALICAMA

Vjerujemo da je naš zajednički protivnik imao veze s raspirivanjem ove stvari i da će Gospodin očito

preokrenuti to kao jednu od „svih stvari” za jačanje onih koji su doista njegovi. Već primamo mnoga pisma koja govore o znatno povećanom blagoslovu kao rezultat ovog potresa. Još uvijek naša srca čeznu za dragom braćom koja uništavaju svoje vječne interese na tako glup način. Ako nisu željeli položiti zavjet, imali su potpuno pravo koristiti vlastitu prosudbu i slobodu. Ali zašto bi oni sprječavali druge da koriste svoju slobodu? Zašto bi se postavili u antagonizam i dopustili da se u njihovim srcima razvije takva gorčina, takvo nebratstvo, kakvo su neki od njih iskazali?

Možemo samo pretpostaviti da je naš veliki Protivnik ubrizgavao zlo u njihove umove, i da Gospodin to dopušta, vjerojatno zato što je tamo bilo neko pogrešno stanje srca, što ni oni ni mi ranije nisu razabrali. Ali jao! da ne razaznaju vlastito stanje, da odu Gospodinu i očiste se od zlih misli i pretpostavki, da se poprave i vrate u najpotpunije zajedništvo s Gospodinom i sa svima nama. Nije na nama da sudimo njihovim srcima i da kažemo kakvo je zlo bilo tamo, možda mjesecima ili godinama prije nego što je pogled na Zavjet djelovao kao emetik. Nije na nama da ih osuđujemo, osuđujemo zbog ponosa i ambicije ili njegovanja tajnih mana. Naše je samo uočiti i prekoriti njihovu sadašnju ogorčenost duha, koja je protivna Duhu Gospodnjem, i primijeniti apostolovo upozorenje: „Pazite na one koji među vama izazivaju razdore i klonite ih se.” (Rim. 16:17.) Ne smijemo uzvraćati gorke riječi za gorke riječi, klevetu za klevetu, niti uvredu za uvredu. Nije na nama da ih tučemo, bilo fizički ili jezikom – čak ni u mislima, već da ih žalimo i molimo za njih. Izbjegavati ih ne znači izopćiti ih, niti bilo kakvu drugu neljubaznost. To samo znači ono što kaže – „Izbjegavajte ih.” Ako brat zapadne u neku prljavštinu i raduje joj se i diči njenim smradom, i ne dopušta nam da mu pomognemo iz nje, naš najbolji plan je da „ignoriramo to” i idemo svojim putem i izbjegavamo ga, sve dok ne dobije očišćenje od prljavštine, ili barem dok nas ne pozove da mu u tome pomognemo. Naše izbjegavanje njega neko vrijeme može biti najbolja lekcija koju mu možemo dati o našem gađenju prema njegovom stavu, njegovom stanju.

ODVEDENI U GRIJEH I U TAMU

Tama je sinonim za stanje onih u grijehu – onih koji nisu u skladu s Bogom; jer Bog je Svjetlo – „U njemu nema nikakve tame.” Tamo gdje je odvođenje od strane protivnika doktrinarno skretanje, ono može, ali i ne mora, dovesti do pogrešnog duha. Znamo za jako puno ljudi za koje vjerujemo da su u velikoj doktrinarnoj zabludi, koji, unatoč tome, održavaju duh dobrote. Znamo za mnoge svjetovne ljude koji imaju mnogo oštriji osjećaj za pravdu i pravo, da ne spominjemo ljubav, od onih koji su skrenuli od Istine.

JAJAJ BRAĆU

Ali dok su doktrinarne pogreške opasne i treba ih izbjegavati, još je ozbiljnija stvar izgubiti duh Ljubavi – Duha Svetoga. Tko ne ljubi brata, ne ljubi Boga. Onaj tko mrzi svoga brata i ugrize ga za leđa, nije pod kontrolom Božjeg duha, ma kakva bila njegova zanimanja ili njegov prošli odnos prema Gospodinu i Istini.

Dakle, od svih opasnosti koje vrebaju na putu onih koji traže slavu, čast i besmrtnost, nijedna nije opasnija od toga da budu „zavedeni zabludom zlih” u bezljubljenost. Ovo je brzo praćeno antagonizmom prema istinama kojih se treba držati, a time i antagonizmom prema Bogu kojem treba služiti, i s kojim su braća u srodstvu, i koji izjavljuje da sve što je učinjeno protiv njih, učinjeno je protiv njega. Oni koji su „zabludom zlih” zavedeni u pokvareno stanje uma, srca, sigurno će upasti u doktrinarnu tamu. Stoga se ne smijemo iznenaditi ako neki od onih koji su očitovali ogorćen duh bez ljubavi, i koji su gnjavili stado Gospodnje na podoban i vućji način i nastojeći već neko vrijeme savladati zaostale i satjerati ih u ogradu za njihove vlastite namjere mogu postajati sve nejasniji i nesigurniji u odnosu na Istinu i nesposobni dalje slijediti svjetlo.

Gospodin izjavljuje da je „put pravednika kao svjetlo koje blista, koje sve jače svijetli do savršenog dana.” Ali kako je potrebno ispravno stanje srca da bismo došli na ovaj sjajni put, tako bi nas pogrešno stanje srca sigurno odvelo sa sjajnog puta u tamu koja tako općenito prevladava svuda oko nas. Ovo je također, možemo priznati, dio Protivnikovog programa protivljenja Gospodinu i žetvi.

Dok se jako radujemo daljnjem razjašnjavanju predmeta Saveza, kako je do sada izloženo u ovim stupcima i dalje razrađeno u ovom i nedavnim izdanjima, ipak imamo tužnu pomisao da bi to moglo značiti prolazak svjetla pred onima koji hodaju u svjetlu, i ostavljanje nekih od naših dragih u određenoj mjeri tame, koja će se povećavati iz dana u dan, jer ili skreću u stranu ili idu unatrag, ili čak ne uspijevaju napredovati – „hodati u svjetlu.” No, što možemo učiniti? Ne usudujemo se stati. Moramo ići dalje, kamo nas vodi Kapetan našeg spasenja. Koliko god volimo one koji stanu ili one koji skrenu, na nama je da kažemo: „Kamo on vodi, ja ću ga slijediti.” Ovo ne znači da će svaki od Gospodinovih sljedbenika odmah vidjeti ovo pitanje Saveza, u istoj jasnoći i punoći kao mi, i kako smo to pokušali izraziti. Doista, neki nikada ne vide velike istine s istom jasnoćom kao drugi, a ipak ih slijede, njihova srca vode brže nego što ih njihove sposobnosti rasuđivanja mogu slijediti; niti to znači da stavljamo kušnje na stado. Gospodin je stavljao te testove pred nas, kroz cijelo ovo vrijeme žetve, i vodio nas od znanja do znanja i od milosti do milosti, dok smo slijedili njegovo vodstvo.

Već čujemo da se šalju kružna pisma koja se protive Závjetu i upozoravaju prijatelje da brat Russell nastoji odvesti Crkvu od otkupnine, od dragocjene krvi Kristove. Argument je da kada kažemo da Novi savez još nije na snazi, ali će biti Novi (Zakon) Savez između Boga i židovskog naroda, koji će biti zapečaćen na kraju ovog doba i biti na snazi tijekom Milenija, da blagoslovi Izrael, a preko Izraela sve narode – ovo je, rećeno nam je, poricanje otkupnine, poricanje Kristove krvi. Kako bezumno! Mi bismo priznali čak i djecu u Kristu s više znanja i boljom logikom o temi od ove. Zacijelo se „nad očima razuma” dragom bratu koji iznosi ovaj nelogićni prijedlog, nadvija nekakav film ili magla. Činjenica je da je Krist umro za naše grijehe, prema Svetom Pismu, i da je uskrsnuo od mrtvih treći dan i da se pojavio u prisutnosti Božjoj za nas. Te činjenice stoje, neovisno o tome jesu li povezane s jednim Savezom ili drugim Savezom ili nijednim Savezom. Ti i ja, dragi čitatelju, vjerovali smo u Kristovu smrt kao našu otkupnu cijenu prije nego što smo imali ikakvo znanje o Savezima.

Bili smo opravdani vjerom u dragocjenu krv, a ne našim znanjem ili neznanjem o Savezima. I to je u skladu s apostolovom izjavom da smo besplatno opravdani njegovom krvlju i da imamo oprostjenje naših grijeha. Niti vaše i moje opravdanje ne ovisi čak ni o našem razumijevanju filozofije otkupnine i pomirenja koja se na njoj temelji. Bili smo opravdani našom vjerom prije nego što smo razumjeli filozofiju, a naše opravdanje još uvijek počiva na našoj vjeri, a ne na filozofiji. Ali naša je vjera postala jasnijom, sadržajnijom pomoću filozofije. Postavite si pitanje: „Odakle sam dobio filozofiju otkupnine i pomirenja, u kojoj se sada radujem?” I, odakle je dragi brat koji šalje ovo cirkularno pismo dobio svoje znanje o otkupnini i pomirenju? Sve je došlo od Boga i došlo je u ovo vrijeme žetve, jer je Božje vrijeme da to objavi.

Ako postoje druge publikacije na licu zemlje koje predstavljaju pravu filozofiju otkupnine i pomirenja, osim onih koje je objavilo BIBLIJSKO I TRAKTATNO DRUŠTVO STRAŽARSKA KULA, nemamo saznanja o njima i bilo bi nam drago da nas obavijestite u pogledu istih. Ako postoje bilo koje druge publikacije na svijetu koje tako jasno, tako ustrajno i tako logićno iznose vrijednost dragocjene krvi i filozofiju otkupljenja, bilo bi nam drago zbog te činjenice, i bilo bi nam drago znati za njih i njihove autore.

Ne dajte se prevariti, dragi prijatelji. Takva sljepoća i zbuñjenost su od Protivnika. Zapamtite da smo godinama objašnjavali da smo u vremenu žetve i da moramo očekivati da će pšenica biti ovršena i ovijana i „prosijana kao pšenica.” Ako sada osjetite podrhtavanje, prvo mislite na sebe i vlastitu sigurnost.

Čvrsto se držite onoga što ste već postigli i, posredstvom Zavjeta, ili na bilo koji drugi mogući način, približite se još više Gospodinu. Sveži svoju žrtvu za oltar. Ako neki izgube svoju moć i čini se da će biti uzdrmani – a te iste koje jako volite i od njih ste očekivali bolje, volite ih i dalje, ali ne sa slabošću koja ih potiče na krivo. Radije se sjeti da su „vjerne rane prijatelja” i u ljubavi ih kori.

„Potres” (Heb. 12:27) koji se sada treba dogoditi u kući Božjoj je dio istog koji će se naposljetku proširiti na cijeli svijet, uzrokujući vrijeme velike nevolje, postavljajući ruku svakog čovjeka protiv njegovog bližnjeg. Apostol to izjavljuje, uvjeravajući nas da će sve što se može poljuljati biti uzdrmano, tako da će naposljetku, kako u Crkvi, tako i u svijetu, samo „ono što se ne može potresen ostati.” Isti duh gorčine i vučjeg grizenja leđa prije će dugo dosegnuti svijet i dignuti ruku svakog čovjeka protiv bližnjega. Pod drugom slikom Apostol objašnjava istu situaciju, govoreći da će „svačije djelo biti prokušano kao u vatri”, i samo će razvijeni karakteri stajati. Gledajmo, molimo se i trudimo se za ovaj karakter koji će imati Božansko odobrenje i biti mu prihvatljiv zauvijek. Prirodno, i ispravno, ova „prosjavanja” su najstroža prema onima koji bili su najmiliji od Gospodina. „Tko će se moći održati?”

JEDNOSTAVAN TEST „ZAVJETA”

Ako je vaš um u bilo kojoj mjeri uznemiren ovim pitanjem, predložimo vrlo jednostavnu metodu pomoću koje ga možete testirati, doći do zaključka i od sada ubuduće odmoriti svoj um na ovu temu. To je ovo: Prvo, molite Gospodina za mudrost da upoznate njegovu volju, da vidite stvari s njegova stajališta; drugo, uzmite najnoviju izjavu zavjeta u novom kalendaru ili u KULI i pročitajte je stavku po stavku, polako, zamišljeno. Na kraju svake stavke pažljivo

PRVI KRŠĆANSKI MUČENIK

– DJELA 6:8-15; 7:54; 8:3 – 21. VELJAČE –

Ključni tekst: – „I kamenovali su Stjepana koji je zazivao Boga i govorio: Gospodine Isuse, primi moj duh.” – Djela apostolska 7:59

Mlada Kršćanska crkva napredovala je u Jeruzalemu. Ne samo da je Gospodin blagoslovio apostole u njihovim službama, nego i druge članove Crkve, koji su, puni ljubavi i revnosti za Istinu, propovijedali radosnu vijest kad su imali priliku. Imali su evandeosku poruku u njezinoj čistoći i bilo je zadovoljstvo govoriti je. Nisu im trebali poticaji za društveni napredak, financijski prosperitet, časni naslovi i dobre plaće. Sama poruka je potaknula ljubav i odanost, i zapalila plamen svete ljubavi u njihovim srcima koji je nastojao učiniti svakog vjernika gorućom i sjajnom svjetlošću, kako je sam Gospodin naredio. Ovo isto stanje stvari ponovno

razmislite o njoj i procijenite njezin sadržaj postavljajući si dva pitanja – Je li to u skladu s učenjima Božje Riječi i sviđa li se njemu? Zatim upitajte: Bi li Sotoni bilo ugodno da dam to obećanje, odluku, zavjet Gospodinu? a zatim pitajte, Bi li mi vjerojatno bilo od pomoći ili štete da to riješim? Učinite to sa svakim odlomkom. Donesite svoju odluku i smatrajte da je stvar zauvijek riješena.

Naše je mišljenje da će gotovo svi najozbiljniji iz posvećene klase zaključiti da je Bog zadovoljan sa svakom od tih sedam odredbi i da vam one pojedinačno ili zajedno ne mogu naškoditi, ali bi vam mogle učiniti mnogo dobra, osim utjecaja postupka na druge. Vjerujemo, također, da će vaš zaključak biti da Sotona ne bi bio jako nezadovoljan da napravite ovu svježu petlju na svojoj žrtvi, vežući je za oltar. Ako je ovo vaš zaključak, nedvojbeno ćete odmah podići svoje srce Gospodinu u molitvi, govoreći: „O Gospodine, zahvaljujem ti što mi je u tvojoj providnosti skrenuta pažnja na ovaj zavjet, kao pomoć u pravljenju ravnih staza za moja stopala – pomoć za veću opreznost glede mog ponašanja kao tvog predstavnika među ljudima. I sada Ti, Gospodine, svečano obećavam da ću se pridržavati svih odredbi ove izjave, da ću ih izvršavati u mjeri u kojoj mogu, oslanjajući se na na tvoju obećanu milost pomoći u svakom trenutku potrebe, zaslugom mog dragog Otkupitelja.”

Više od 5500 naših čitatelja javilo nam se da su položili zavjet i govori nam o posebnom blagoslovu i blizini Gospodina od polaganja. Znamo za samo trojicu koji su joj se od tada protivili. Oni su dosta ugledna braća. Bojimo se da su odlučili bez odgovarajućeg razmatranja. Kao što Sveto Pismo kaže, ovo je na njihovu sramotu. (Propovjednik 5:4.) Neka ovo bude upozorenje drugima, da ne slijede njihov put, već da „najprije sjednu i izračunaju cijenu.”

prevladava danas, budući da se dim mračnog srednjeg vijeka ispire iz očiju našeg razuma, i budući da se prašina i plijesan ljudske tradicije briše s Riječi Gospodnje. Sada, kao i tada, Istina očarava, posvećuje, daje energiju svima koji je prime. I svaki je, prema svojim sposobnostima, ubrzan u svoju službu, bez obzira na cijenu ili vrijeme, energiju, ljudsko neodobravanje i izopćenje.

PROTIVNIK JE TAKOĐER AKTIVAN

Naš veliki Protivnik obično će nas ostaviti relativno lagodne ako nismo aktivno angažirani kao vjesnici Istine. Doista, čini se da je njegova politika

usmjerena na davanje opijata gdje god se Istina dijeli. On više voli da spavamo i sanjamo, nego da smo budni i na oprezu, stavljajući svoja svjetla na svijetnjake, da svijetle onima oko nas. Ne čudi stoga što je potaknuo veliki progon prve Crkve zbog njezina djelovanja. Moramo očekivati da ćemo na sličan način navući njegovu vatru na sebe, u omjeru dok se strpljivo i vjerno borimo u dobroj borbi protiv grijeha i pogreške – tame.

Stjepan, ugledan mladić koji je bio izabran za đakona u Jeruzalemu, bio je vrlo revan za Istinu. Upustio se u javnu raspravu, a njegovi protivnici, koji su smatrali da su njihovi argumenti inferiorniji od njegovih, bili su ljuti umjesto da su bili uvjereni. To pokazuje njihovu neiskrenost. Da su gladovali i žedali za Istinom, rado bi je primili od Stjepana, ili od bilo koga. Čuvajmo se takvog duha u sebi, znajući da je opasan. U ovom slučaju dovelo je do ubojstva; ne samo ubojstva izvršenog kada je Stjepan umro, već su unaprijed bili ubojice, s Gospodinovog stajališta, jer je mržnja prema njemu bila u njihovim srcima; „A tko mrzi brata svoga, ubojica je.” Imali su, međutim, poštovanje prema vanjskim oblicima Zakona, i tražili su bilo kakav izgovor da opravdaju ubijanje svog protivnika. Da se nisu bojali Boga! Očigledno je moguće da ljudi dođu u takvo stanje srca da ne samo da će govoriti zlo o nama i smišljati zlo protiv nas, već će, u mjeri u kojoj to mogu učiniti, rado izazvati našu smrt. Ovo je dio ubojitog duha, bez obzira na to zastaju li pred stvarnom smrću ili ne. Išlo je do krajnjih granica kod Stjepana i kod našeg Gospodina, a možda će tako biti i kod nas jednog dana. Budimo na strani mučenika radije nego na strani onih čije je krivo stanje srca naš Gospodin objasnio, rekavši: „Sotona je ispunio tvoje srce.”

Stjepanovi protivnici bili su lukavi. Angažirali su svjedoke da opišu Stjepanova učenja na nepravedan način, govoreći da je nečasno govorio o Zakonu i Mojsiju. Bogohuljenje je u ono doba bilo najgori zločin. Kao rezultat toga, ljudi, starješine, pismoznanci su naišli na njega, zgrabili ga i odveli u Vijeće, ili mjesto suđenja. Zatim se opet apeliralo na predrasude ljudi kroz svjedoke koji su izvrtali istinu, govoreći da Stjepan neprestano govori stvari protiv svetog grada i hrama i Zakona i tvrdeći da će Isus uništiti mjesto i promijeniti običaje. Možda je u ovoj izjavi bilo dosta istine, ispravno shvaćene. No, kako je rečeno, to je bila neistina; i tako danas, klevećući nas, neki mogu govoriti djelomične istine, koje su zapravo neistine. Slabost je ljudske prirode pretpostaviti da su takva lažna predstavljanja opravdana. Trebali bi zapamtiti kako je nemoguće lagati Svetom Duhu, kao što su naučili Ananija i Safira. Pouka Gospodinovim vjernima je da je daleko bolje biti patnik u takvim okolnostima nego biti onaj

koji uzrokuje patnju i koji na kraju mora odgovarati za svoj zločin.

„KAO LICE ANDELA”

Postoji nadahnuće srca i prosvjetljenje izgleda koje prati predstavljanje Istine od strane onih koji su nastanjeni Gospodinovim Svetim Duhom i koji govore kao njegovi veleposlanici. Mnogi su primijetili ovu neobičnost među onima koji se sada raduju onome što nazivamo „Sadašnja istina”. Nedvojbeno je to slično onome što je spomenuto u našoj lekciji u vezi s Stjepanovim licem – da je ono bilo vedro, sretno, blistavo „kao lice anđela”. Ah! Stjepan je bio anđeo. Anđeo je glasnik, i ako je Stjepanu, Božjom milošću, dopušteno da bude Božanski glasnik ili glasnogovornik i ako mu je dopušteno prenijeti „dobru vijest” drugima, onda smo sigurno i mi anđeli u najvišem zamislivom smislu. Nije ni čudo što od Pedesetnice nema potrebe da se anđeli pojavljuju u ljudskom obliku! Sinovi Božji, u kojima prebiva njegov Duh, mogu biti Božji glasnogovornici u samom najvišem smislu.

Stjepanova propovijed nije izravno dio naše lekcije, ali neizravno je treba imati na umu. Bio je to sveobuhvatan pogled na Božju naklonost u Izraelu, dovodeći stvar do danas i prikazujući Isusa, sina Abrahamova, po tijelu, odbačenog i razapetog od strane onih koji su ga trebali primiti. To je bila ljutita značajka Evandjelja među Židovima – njihova odgovornost kao ubojica njihova Mesije. Čitamo da njegovi slušatelji

„ŠKRGUTALI SU NA NJEGA ZUBIMA”

Ovo označava žalost, razočarenje, divljačko neprijateljstvo. Čitamo da su „se razbjesnili u srcima.” Stjepanove riječi bile su oštre i njihova se snaga nije sastojala u nikakvoj ljutitij ili ogorčenoj osudi, već u jasnom, jednostavnom pripovijedanju Istine. Ovo bi trebao biti stil svakog propovijedanja. Nije potrebno da govorimo ljute ili ogorčene stvari. Istina je sama po sebi „oštrija od bilo kojeg dvosjeklog mača”, i ne treba joj neljubazan jezik, psovke, nikakvi epiteti koji bi je doveli do cilja. Tamo gdje se neumjeren i nekršćanski jezik smatra nužnim, to je siguran znak da je argument odgovarajuće slab, i upozorava nas da budemo oprezniji. Sama Istina je moćna, čak i ako je izgovori malo dijete.

Slušajući Stjepana s nestrpljenjem, pogoršani činjenicom da je njegova tvrdnja bila istinita, oni su škripali zubima od žalosti, jer nisu mogli otkriti manu ili izgovor za njegovu smrt.

Naposljetku, međutim, kada je izjavio da je vidio viziju Krista zdesna Bogu (ne znamo je li stvarno vidio takvu viziju ili ju je samo zamislio pred svojim slušateljima), njegova izjava o tome dala je izgovor čekali su i, zgrabivši ga, jurnuli su na njega, vičući iz sveg glasa i začepujući uši, kao da žele uvjeriti jedni

druge da bi dragovoljno čuti bilo što više na toj liniji bilo sudjelovanje u bogohuljenju. Izjurili su ga s gradskih vrata i kamenovali. Mladić, Savao, navodno službenik Vijeća, koji je bio prisutan, dao je svoju dozvolu uzevši brigu o gornjoj odjeći onih koji su ga kamenovali do smrti.

Takvo mučeništvo nije stil naših dana; stoga nitko od nas vjerojatno neće pretrpjeti smrt u tom obliku. Imamo profinjenije oblike progona. Kršćani se mogu dovesti u tako pogrešan stav srca da misle da služe Bogu klevećući one koji su im nastojali učiniti dobro. I doista, tko ne zna da udarac klevete može biti još okrutniji i još bolniji i sramotniji od doslovnog kamenovanja? Ipak, čudno je reći, ima mnogo onih koji bi čitali izvještaj o Stjepanovom kamenovanju ili Isusovom raspeću, i koji bi oštro osudili sve koji su sudjelovali u bilo kojem, a koji bi, unatoč tome, ili ne razmišljajući ili pod pretpostavkom služenja Bogu sudjelovali u najgorem obliku progona – kamenovanju, razapinjanju i probadanju svojim jezicima. Pitamo se što je bilo s onim Židovima koji su tako maltretirali našega Gospodina i Stjepana, a odgovor se vraća: „Ljubavi Božje nemate u svojim srcima.” Slično moramo odgovoriti s obzirom na one koji u naše vrijeme progone klevetama, vrijeđanjem, zlobnim govorom, zlim pretpostavkama, zlim insinujacijama itd.

OČE OPROSTI IM

Stjepanov stav srca prema svojim neprijateljima pokazuje da nije samo primio Duha Svetoga na dar, već da ga je imao kao živu snagu i da je njegov plod bio u njegovom srcu. Imao je samo ljubav prema svojim neprijateljima. Dajući sve od sebe da im služi s Istinom, imao je molitve za njih u zamjenu za njihova prokletstva i njihovo okrutno kamenje. Molio se: „Gospodine, ne stavljam im ovaj grijeh na teret.” Ali nije bilo na Stjepanu da usmjerava božansku pravdu o tome kakva bi trebala biti nagrada onima koji su ga kamenovali. Ne možemo pretpostaviti da je pokušavao usmjeriti ruku Beskonačnog. Moramo pretpostaviti da je govorio samo za sebe; da, što se njega tiče, nije imao želju da oni budu kažnjeni. Ovo prekrasno stanje srca trebalo bi biti naše. „Nikome ne duguj ništa osim volite jedni druge” – a željeti dobro jedni drugima je primjena Božanskog pravila na sve poslove u našim životima.

Čitamo da je Savao (poslije Pavao) bio među onima koji su pristali na ovo mučeništvo. Kako čudna anomalija – da toliki ljudi misle ispravno, a Božanska služba za koju znamo da je bila vrlo prijekorna u Božjim očima! Vidjeti tako veliku sljepoću od strane onoga koji je kasnije izjavio: „Zaista sam mislio da služim Bogu,” sigurno bi nas trebalo navesti da budemo vrlo oprezni, vrlo kritični, u pogledu naših

misli i djela. Moramo upamtiti da nije pitanje čije sluge tvrdimo da smo, nego, kao što je naš Gospodin rekao, „Njegovi ste vi sluge kome služite.”

TADA JE STJEPAN ZASP AO

Nikakva sugestija nije dana da je prvi kršćanski mučenik odmah otišao na nebo i da je sa svojim izdahom postao življi nego što je ikada bio dok je bio živ. Naprotiv, ovdje kao i drugdje u Svetom Pismu, smrt je prikazana kao san.

„Zaspao u Isusu, blaženi san,
iz kojeg se nitko ne budi da plače.”

Kako nam je drago što je tako! Vrijeme buđenja bit će nakon završetka vladavine grijeha i smrti; nakon Drugog dolaska našeg Otkupitelja, kada će Božanska moć biti u kontroli, umjesto one od kneza ovoga svijeta. Uistinu, „plač može potrajati cijelu noć”, ali prestaje s našim spavanjem, a „radost dolazi ujutro” uskrsnuća. – Psa. 30:5.

„BIJAHU RASPRŠENI POSVUDA”

Stjepanova smrt označila je početak epohe progona, osobito u Jeruzalemu, gdje je nekoliko godina vladao mir i gdje je poruka Evandelja našla značajan korijen u srcima „pravih Izraelaca.” Gospodin je dopustio ovim novim početnicima da postignu priličan stupanj razvoja u milosti i znanju, a zatim je dopustio progon koji ih je raspršio posvuda po Judeji i Samariji. Učinak je bio da je Istina toliko daleko od povrijeđene, prenesena na veće brojeve, jer svaki pravi učenik je svjetlonoša. Savle je očito bio jedan od glavnih progonitelja. Čitamo da je pustošio Crkvu, ulazeći u svaku kuću, i, naoružan potrebnom zakonskom ovlašću, izazvao je zatvaranje mnogih i tako doveo do raspršenja drugih. Ali na neki neobjašnjiv način čini se da je ovo progonstvo prošlo mimo apostola. Gospodin je vjerojatno želio zadržati Jeruzalem kao središte za apostolske poslanike Istine neko vrijeme.

Pouka za sve nas je vjera, hrabrost, revnost, odano srce, blistavo lice, ljubav i molitve za naše neprijatelje, i da naučimo pouku iz zlog puta drugih, „Pazite da nitko ne čini zlo pa da uzvrati za zlo”, kako kaže Apostol.

Činjenica da Židovi nisu imali moć usmrtiti našeg Gospodina, ali su imali moć kamenovati Stjepana, objašnjava se činjenicom da je kamenovanje do smrti za bogohuljenje bila božanski ustanovljena kazna, prema Zakonu. Ali Židovima, koji su bili podložni Rimljanima, oni nisu dopuštali izvršavanje smrtno kazne. Nakon smrti našeg Gospodina, Pilatu je naređeno da ode u Rim da mu se sudi za određene optužbe protiv njega i tako je rimska moć u Palestini donekle oslabljena, a Židovi su, u nedostatku dominantne sile, provodili vlastite zakone.

„NOVAC TVOJ NEKA IDE U PROPAST ZAJEDNO S TOBOM”

– DJELA 8:4-25 – 28. VELJAČE –

Ključni tekst: – „I narod je jednodušno slušao ono što je Filip govorio, slušajući i gledajući čudesa koja je činio.” –
Djela apostolska 8:6

NAŠA prethodna lekcija govorila nam je o revnosti i vjernosti đakona Stjepana. Današnja lekcija govori o vjernosti đakona Filipa, koji je bio jedan od onih koji su pobjegli iz Jeruzalema pod progonstvom koje je nastalo nakon Stjepanove smrti. Otišao je živjeti u grad Samariju, i pošto je njegova zemljana posuda bila ispunjena Duhom Svetim, ondje je bio goruće i sjajno svjetlo, i brzo su mnogi Samarijanci povjerovali u Krista. Dar čudesnog ozdravljenja i istjerivanja demona potvrdio je da je Filip sluga Božji i, kao što je i bila namjera, služio je da privuče pozornost na poruku koju je prenio. Liječio je bolesne, izgonio zloduhe i time izazivao veliku radost.

Šimun, čarobnjak iz Samarije, dugo je bio duhovni medij među njima, prakticirajući vraćanje, čarobnjaštvo, crnu magiju. Njegova je moć bila prepoznata, a on sam je bio slobodan tvrditi da je osobna veličina zbog moći demona koja se vršila kroz njega. Ali sada kada je Kristova snaga dovedena u oštru suprotnost s demonskom moći i djelima, narod Samarije je to odmah prepoznao. Mnogi od njih potpuno su se predali Gospodinu i krstili se. Među njima je bio i sam mađioničar. Đakon Filip nije bio apostol Filip, pa stoga nije mogao davati darove Duha Svetoga drugima, što je bila isključivo apostolska prednost. Stoga je poslao u Jeruzalem, i to odmah Petar i Ivan otišli su u Samariju i položili svoje ruke na vjernike, i podijelili im čudesne darove koji su bili dio Gospodinove pripreme za Crkvu u to vrijeme. Ne samo za uvjeravanje stranaca, već i za međusobno izgrađivanje na njihovim sastancima, dani su darovi jezika i tumačenja jezika, koji su praktički služili umjesto pisane Riječi Božje.

Sjećamo se da su to bili isti oni Ivan i Petar kojima je naš Gospodin nekoliko godina prije rekao: „Ne ulazite ni u koji grad Samarićana” s Evandeljem, „jer ja nisam poslan osim k izgubljenim ovcama kuće Izraelove.” A ovo je isti Ivan kojemu je, sa svojim bratom Jakovom, uskraćena prednost kupnje kruha za njihove potrebe, i upitao je našeg Gospodina: „Hoćeš li da naredimo vatri da siđe da proguta ove ljude i njihov grad?” Sjećamo se odgovora našeg Gospodina: „Ne znate kojeg ste duha. Sin Čovječji nije došao da uništi ljudske živote, nego da ih spasi.”

Sada nalazimo da je Ivan prilično voljan pridružiti se Petru u priznavanju Samarijanaca kao braće – sučlanova jednog Tijela Kristova; i vrlo voljni podijeliti im darove Duha Svetoga. Koja promjena, i zašto? Ah! Ivan je gledao stvari s drugačijeg stajališta. Više ga nije pokretao ponos za svog Učitelja koji bi bio voljan uništiti njegove neprijatelje, nego sada,

kontroliran duhom ljubavi, shvatio je da su Samarićani i cijelo čovječanstvo pod zasljepljujućom moći Protivnika, i on je bio je jednako nestrpljiv da spasi njihove živote kao što je prije bio spreman da budu uništeni. A nije li tako sa svakim od nas? U mjeri u kojoj smo primili Kristova Duha, naučili smo što zapravo znače ljubav i suosjećanje prema bližnjima. Mi, poput apostola, pijemo od istog duha koji je kontrolirao našeg Učitelja.

Ali zašto bi Gospodin blagoslovio Filipovo propovijedanje u ovo vrijeme, kada je prethodno zabranio svako propovijedanje Evandjelja Samarijancima? Objašnjenje se nalazi u dispencacijskoj promjeni koja se u međuvremenu dogodila. „Srednji zid razdvajanja između Židova i pogana bio je srušen.” Srušio se na kraju sedamdesetog tjedna židovske naklonosti, tri i pol godine nakon križa, Kornelije je bio prvi nežidovski obraćenik. Ovo propovijedanje u Samariji bilo je vjerojatno tri godine nakon Kornelijeva obraćenja. Samarićani su tvrdili da su povezani sa Savezom židovskog zakona, ali, kako je naš Gospodin objasnio ženi iz Samarije, njihova je tvrdnja bila lažna. Bili su odvojeni od saveza i obećanja Izraela kao i drugi poganski narodi. Do današnjeg dana Samarićani se drže svojih starih tradicija i tvrde da imaju velikog svećenika, ali potpuno bez prava ili ovlasti.

Kako je stari Savez zakona dan preko Mojsija bio potpuno židovski, izraelski, i budući da će Novi [Zakon] savez koji će uspostaviti Mesija (Glava i tijelo) biti potpuno izraelski, i budući da je izvorni Abrahamov (Sarin) savez blagoslovio samo one koji pokazuju Abrahamovu vjeru, slijedi da su oni Samarijanci koji su doista ušli u Krista postali duhovni Izraelci, dok će ostali, poput svih poganskih naroda, tijekom Milenija imati priliku postati naturalizirani, tjelesni Izraelci pod Izraelovim Novim (Zakonom) Savezom, kao jedini način da se dođe u sklad s Bogom.

„SIMONIJA” U STARINA I SADA

Kad je čarobnjak, Šimun Magus, vidio apostolsku moć – da se polaganjem ruku apostola vjernicima dijele čudesni darovi – ponudio im je novac ako mu daju ovu apostolsku moć. Očito je njegov um pristao na ono što je čuo i vidio, ali njegovo srce nije se radikalno promijenilo. Nije cijenio stvari u kojima je imao udjela kao jedan od vjernika. Apostolova oštra riječ bila je potrebna da ga probudi do spoznaje činjenice da se sada bavi Bogom i svetim stvarima, i da njegov neuspjeh da to cijeni implicira da on nije začet od Duha Svetoga. Sveti Petar mu reče: „Tvoj novac

neka ide s tobom u propast, jer si novcem mislio steći dar Božji. Nemaš u ovoj stvari ni dijela ni udjela, jer tvoje srce nije pravo pred Bogom. Obrati se, dakle, od ove tvoje zloće, i moli Gospodina da ti, možda, oprost misao tvog srca, jer vidim da si u žuči gorčine i okovima bezakonja.”

Nije na nama da sudimo o srcu, iako nam je zapovjedbena da sudimo o vanjskom ponašanju i da razlikujemo pravu lozu i njezine grozdove te trnovi grm i njezino trnje. Ne pokušavajući suditi ničijim srcima, svima predlažemo mudrost da se pobrinu da ništa poput duha Simona Magusa ne dobije kontrolu nad nama. To može biti posebna opasnost u današnje vrijeme kada je moć novca tako velika. Budući da se sve materijalne stvari pokreću polugom bogatstva, ne čudi što mnogi zaključuju da je svjetska pretvorba samo pitanje dolara i centi, te da su oni koji kontroliraju novac pravi gospodari situacije. Možda doista postoje neki koji se ponose svojom novčanom moći i koji o tome misle kao o autoritetu i vodstvu u djelu Gospodnjem. Neka se takvi čuvaju „Simonije”. Neka se čuvaju Apostolovih riječi: „Novac tvoj neka ide s tobom u propast.” Nismo od onih koji preziru novac. Ali mora se prepoznati kao sluga Gospodina i Istine, a ne kao gospodar – ne kao upravljačka sila.

DREVNI DOSTOJNICI POD SAVEZOM VJERE

MOŽE se postaviti pitanje, pod kojim savezom su drevni dostojnici prihvatljivi Bogu? Budući da su umrli prije Krista i mogućnosti duhovnog začeca, nisu bili povlašteni Uzvišenim pozivom u članstvo u Tijelu Kristovu, izabranoj Crkvi. Ovo je apostol naglasio u Hebr. 11:39,40. On nas obavještava da su „ugodili Bogu”, ali da bez nas, Krista, neće biti savršeni. U Božanskom redu Crkva treba biti prvina Božjih stvorenja. „Svojom voljom nas je začeo riječju istine, da budemo kao prvina njegovih stvorenja.” (Jak. 1:18.) Nadalje primijetite da apostolov popis njih uključuje Abela i Henoka, prije potopa, i čak prije nego što je sklopljen Abrahamov savez. Također uključuje neke koji su živjeli u razdoblju Saveza zakona i koji su stoga bili pod njim. Kako bismo, dakle, trebali klasificirati ove, s obzirom na tri velika saveza, predstavljena Sarom, Hagarom i Keturom?

Stvar postaje vrlo jednostavna kada prepoznamo glavnu razliku između Abrahamovog saveza i Saveza zakona koji mu je pridodan. Prvi je bila vjera, ne bez djela. Drugi je bio od djela, ne bez vjere. Kao što Apostol kaže, uvjeti Saveza zakona bili su: „Tko to čini, živjet će od toga.” (Rim. 10:5.) Također nas podsjećaju da je Sarin savez vjere, a ne djela, ali da tamo gdje je vjera ispravna, djela će „posvjedočiti” vjeru, iako nisu savršena; i da ćemo, ako nam se sudi po našim djelima, biti osuđeni. Cijeli je židovski narod zakazao u Savezu „djela Zakona;” ipak nekoliko

Ovako ocijeniti to je obeščastiti Gospodina i pokazati da nismo uspjeli shvatiti duh njegove Istine.

TE STVARI ŠTO JE FILIP GOVORIO

Naš ključni tekst se tako odnosi na Filipovo propovijedanje: „On je propovijedao Krista.” Neki dragi kršćani griješe propovijedajući o sociologiji, ljepoti prirode, stvarima svijeta. Drugi se neprestano petljaju s pogreškama i zabludama. Takve stvari mogu imati svoje vrijeme i mjesto u vezi s porukom; ali svi koji bi služili Gospodinu trebali bi zapamtiti da smo zadušeni propovijedati samo Kristovo Evanđelje. Krist i njegova poruka sačinjavaju svjetlo koje je došlo u naše umove – svjetlo kojem trebamo dopustiti da svijetli za blagoslov drugih. Tama mrzi svjetlost i bori se protiv svjetlosti; ali svjetlo treba i dalje svijetliti. Tako je rekao naš Gospodin: „Neka vaše svjetlo tako svijetli pred ljudima da, gledajući vaša dobra djela, slave Oca vašega koji je na nebesima.” Evo ga opet. Svjetlost nije samo poruka koju nosimo na svojim usnama, već i utjecaj koji proizlazi iz našeg svakodnevnog života. Sve smo više uvjereni da je volja Gospodnja da njegovu poruku nose oni koji su čista srca. „Budite čisti vi koji nosite poruku doma Gospodnjega.”

pojedina iz te nacije, uzdižući se svojom vjerom nadmoćnijom od tog Saveza, nisu vjerovali njemu, već izvornom Savezu milosrđa, Milosti – Sarinom savezu. Ovo su Drevni Dostojnici koje spominje Apostol. On precizira da su vjerom učinili i izdržali. Prema svojim djelima bili su osuđeni od strane Saveza zakona, ali prema njihovoj vjeri bili su prihvatljivi Bogu, prema linijama Saveza Sare, iako nisu mogli primiti svoj blagoslov pod njim, sve dok najprije ne dođe obećano Potomstvo i krv tog Saveza bude prolivena. Slično su Enoh i Abel, zbog svoje vjere, bili prihvatljivi Bogu i uvršteni među vjerne Saveza zakona, kao u Božjoj naklonosti, i podložni blagoslovu Saveza Sare, jer, iako su živjeli prije Abrahama, imali su Abrahamsku vjeru u smislu da su, poput Abrahama, vjerovali Bogu za milost koju je spreman dati onima koji ga ljube i traže njegovu naklonost.

Novi savez će stvarno biti Novi savez zakona, ili Novi savez djela Zakona. Stari ili prvi Savez zakona bio je pogrešan i nedostatan za Izrael, ne zato što je božanski zakon na kojem se temeljio bio pogrešan, niti zato što je bio nerazuman zahtjev, već zato što su ljudi bili nesavršeni, „rođeni u grijehu i oblikovani u nepravdi,” i već pod smrtnom kaznom, zbog Adamovog prijestupa. Savez zakona imao je u Mojsiju vjernog posrednika, odanog i Bogu i Izraelcima, ali on nije bio sposoban jer je i njegov vlastiti život bio izgubljen. Bog se stoga pobrinuo da Novi Savez

zakona zauzme mjesto Starog i osigurao je novog Posrednika, koji je već dao svoj život kao otkupninu – Isusa, Glavu, i Crkvu, Tijelo. Svršetak žrtve je na vidiku. Glava i mnogi njegovi članovi već su, kao nova stvorenja, prošli iza zastora. Uskoro će posljednji član Tijela biti tako „promijenjen” i tada će krv Novog saveza biti pošćropljena u ime „grijeha svih ljudi” – naroda Saveza, Izraela, s otvorenim vratima za sve narode da postanu dionici njihovih blagoslova Novog saveza, baš kao što mi (pogani) sada imamo privilegiju dijeliti blagoslove Saveza Sare koji su pripadali „najprije Židovima”. To će škropljenje biti prihvatljivo Bogu i djelotvorno za brisanje grijeha cijeloga svijeta. To je obilno posvjedoćeno u Svetom Pismu i u tipovima ovih „boljih ųrtava” – Heb. 9:23.

Odmah Veliki Prorok, Poglavar i članovi; Veliki svećenik, glavari i članovi; veliki sudac, glavari i članovi; Veliki Kralj, Poglavar i članovi, početi će se baviti Izraelom i preko Izraela sa svijetom. Oni će vladati, blagoslivljati, poućavati i uzdizati tolike koji budu voljni, „I dogoditi će se da će svaka duša koja ne posluša tog Proroka, biti potpuno uništena među ljudima.” (Djela 3:23.) Novi savez zakona će djelovati toćno kao i Stari savez zakona, osim što će „bolje ųrtve” koje ga pečate biti potpuno učinkovite, i neće ih trebati ponavljati iz godine u godinu; a moć i slava njezina Posrednika bit će superiorni, a rezultati njegova rada shodno tome veliki i trajni.

O tome dodatno svjedoći izjava Otkrivenja, koja oslikava Milenijsku epohu, sa svojim velikim bijelim prijestoljem pravde i milosrđa, pred kojim će svi mrtvi, mali i veliki, stajati – za suđenje; ne vidjeti jesu li grešnici ili ne, jer to se priznaje. Svi su bili grešnici. Niti će se vidjeti hoće li im Bog oprostiti ili ne, jer to se priznaje – Kristova ųrtva će tada biti prihvaćena kao puna „zadovoljština za grijehe cijeloga svijeta”. Njihov sud ili suđenje, kao i naše, bit će da odredi hoće li ili neće doći u potpuni sklad s Bogom, i imati njegov blagoslov radosti i vječnog života, ili će, u protivnom, biti „istrebljeni iz naroda”. Neće im se suditi prema njihovoj vjeri, jer će biti pod Novim savezom zakona i djela. Kao što je zapisano: „Svatko je suđen prema djelima svojim.” – Otkr. 20:13.

Pomoći će im se korak po korak od nesavršenosti uma i tijela do savršenstva, uključujući savršena djela, koja će biti njihov standard ili test. Naprotiv, Evandeoska crkva i drevni dostojnici nisu suđeni prema svojim djelima, već prema njihovoj vjeri – djela su se zahtijevala u mjeri u kojoj su sposobnosti, kao potvrda vjere. Ne pomaže nam se da izađemo iz mana pale prirode, već smo odmah smatrani izdignutima iz njih, ili kao da smo ih prekrili plašćem milosti.

Imajući na umu gore navedene činjenice i zaključke uvelike će nam pomoći u razumijevanju naše teme, odnosa Saveza jednih prema drugima i prema

ćovjećanstvu. Izvorni savez obećao je blagoslov koji bi trebao zahvatiti cijelo ćovjećanstvo – otkupljenje od boųanske kazne i priliku za povratak u sklad s Bogom, kroz vjeru i poslušnost srca. Ovo obećanje je u nekim aspektima već imalo svoje ispunjenje, kao što smo vidjeli. Bog je već prihvatio, da, bio voljan voditi ili privući, sve koji su iskazivali vjeru u njega i srdaćnu ųelju da ųive u skladu s njegovom voljom. Već, u ovom smislu rijeći, izvorni Savez je djelovao prije potopa, i od potopa, i prema Abrahamu, i prema cijelom Izraelu, koji je imao duh poslušnosti i vjere, i tijekom ovog Evandeoskog doba djelovao je među ćovjećanstvom u svim narodima i jezicima. Ali relativno mali dio rase je primio blagoslov, jer je tako mali dio bio u stanju ispoljavati „vjeru Abrahamovu”.

Iako bi se na početku moglo ćiniti da je dodavanje Saveza zakona bilo nedostatak i slićno da bi dodavanje Novog saveza moglo, u nekim pogledima, biti nedostatak ili skraćenje izvornog, sveobuhvatnog Saveza milosti ili Sare, ali to stvarno nije tako. Dok je Savez zakona osudio naciju, jer nisu imali vjere, donio je blagoslov mnogima iz te nacije – mnogo više nego što je bilo razvijeno u drugim narodima, koji nisu imali takav Savez zakona, s njegovim ogranićenjima, prijetnjama, kaznama, itd. Novi savez će biti još uspješniji. Slijedit će vladavinu Milosti pod Savezom Sare i bit će vladavina Zakona. Kao što je zapisano: „Pravdu će postaviti na crtu i pravdu na visak, i tuća će pomesti utoćište laųnih izjava.” – Iza. 28:17.

Otkupitelj i njegovi sljedbenici više neće biti stado ovaca za klanje, pogrđeno među ljudima, već naprotiv, oni će biti kraljevi i svećenici, odjeveni slavom, ćašću i besmrćnošću, pred kojima će se „svako koljeno prignuti i svaki jezik ispovijeda slavu Boųju.” (Rim. 14:11.) Kralj će vladati u pravdi i knezovi će izvršavati sudove na zemlji.

Vjera, dajući mjesto vidu, test će biti djela, prema sposobnostima; a sve manje od sposobnosti dobit će udarce i ispravke u pravednosti. Ta vladavina Zakona i dobrih djela tako će biti pravilno umjerena prema stanju svakog pojedinca, a rezultat će, vjerujemo, biti ćudesan – dovođenje tisuća milijuna do savršenstva, u skladu s Bogom. Utoliko daleko od toga da je Novi (Zakon) Savez skraćenica Abrahamskog (Sarinog) Saveza, on će biti njegov produćetak koji će njegove blagoslove učiniti dalekosećnijim. Izvorni Savez sada okuplja one koji mogu i hoće iskazivati vjeru i poslušnost. Njegova bi korisnost tako bila pri kraju da nije dodanog Novog (Zakona) Saveza, koji će, ignorirajući nedostatak vjere i poslušnosti, zavladati svijetom i, kaznom i uputama, prisiliti na poslušnost i znanje, a zatim postupno razvijati Abrahamovu poslušnost srca u što većem broju njih i uništiti ostale. Tako će Abraham, „otac vjernih”, pod Novim (Zakonom) savezom postati „otac mnogih naroda” –

mnoštva, poput pijeska u moru – kao i otac vjernih pod prvobitnim Sarinim Savezom vjere i milosti.

Stoga vidimo da će utjecaj izvornog Saveza, nakon odabira sjemena vjere, prirodnog i duhovnog, kroz njih Novim (Zakonskim) savezom blagosloviti daleko veći broj nego bilo kojom drugom metodom koja se može

zamisliti. Tako nam ponovno Gospodin pokazuje koliko su njegovi planovi veći od svih koje je ljudski um mogao planirati. Zacijelo se nijedno tijelo ne može hvaliti pred njim. Što više vidimo njegove planove, njegove namjere, njegove metode, to ga više moramo veličati i shvatiti vlastitu ništavnost, beznačajnost!

